

Đức Dũng **SẮN VÀNG**

Tiểu thuyết

**NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024**

Chương 1

VÙNG RỪNG KÊU CỨU

Kỳ 2:

-4-

Chiếc xe tải chở nặng hàng đang bon bon trên con đường quốc lộ dẫn về biên giới. Đã sắp tới đèo Vương. Người lái xe khẽ gạt cần số rồi đưa mắt liếc sang phía người khách đang ngồi bên cạnh mình. Không biết anh ta sẽ xuống ở chỗ nào?

Mấy tiếng đồng hồ trước, anh đã cho người thanh niên vóc dáng gầy gò và đeo chiếc kính cận dày cộp này đi nhờ khi dừng xe lại ăn cơm ở bến xe thị xã tỉnh H. Thực ra, thoát đầu thì anh từ chối. Tính anh xưa nay rất ít khi cho khách đi xe để lấy tiền. Hơn nữa...tình hình an toàn trên tuyến đường mà anh đang đi gần đây đã có nhiều biểu hiện rất đáng lo ngại. Việc xuất hiện những tụ điểm đào đãi vàng cùng với tình trạng xuất hiện ngày càng nhiều những kẻ lang thang ở khu vực này đã tạo ra tâm trạng bất an cho nhiều người. Một tuần trước, một người lái xe trong đội của anh đã cho bốn người đào vàng đi nhờ.. Khi đến đèo Vương này, chúng bảo dừng xe và nhảy xuống rồi đặt lựu đạn vào lốp xe để đòi tiền. Lần đó, bọn cướp đã lột sạch tất cả tiền và những thứ mà người lái xe mang theo. Chính vì thế, cánh lái xe thường

khuyến nhau khi đi qua khu vực này, cách tốt nhất là tăng ga mà “lướt” cho thật nhanh!

Khi bị người lái xe từ chối, người thanh niên thở dài và lặng lẽ bước đi. Người lái xe ăn cơm xong thì cho xe đi tiếp. Ra đến khu vực bên ngoài bến xe, anh lại nhìn thấy người thanh niên vẫn đứng bên đường với chiếc túi trên tay. Bằng một phản xạ mà chính anh cũng không ngờ, khi đi qua nơi người thanh niên đang đứng, người lái xe đạp phanh rồi nhào sang mở cửa cho anh ta lên. Và bây giờ, sau gần 100 cây số ngồi im lặng bên nhau, họ đã đến nơi mà người khách đi nhờ muốn tới: đền Vương với những khúc quanh co nguy hiểm đã hiện ra trước tay lái.

Người thanh niên đi nhờ xe chính là Công. Anh quay sang phía người lái xe, nhỏ nhẹ nói :

-Anh cho tôi xuống đây!

Người lái xe khẽ gạt đầu và cho xe từ từ dừng lại nhưng vẫn không tắt máy. Trước khi đẩy cửa buồng lái bước xuống đất, Công quay sang hỏi:

-Tôi phải trả anh bao nhiêu ạ?

Người lái xe phẩy tay gạt đi:

-Thôi, tiền nong gì! Tôi giúp anh thôi!

Công định nói thêm một câu gì đó, nhưng nhìn vẻ mặt của người lái xe, anh đành nói bằng giọng biết ơn:

-Vậy xin cảm ơn anh! Chúc anh đi may mắn!

Người lái xe gạt đầu và móc bao thuốc lá, tranh thủ chân một điếu. Anh muốn thật tỉnh táo trước khi dấn vào cái đèo nổi tiếng nguy hiểm này. Nhưng điếu thuốc vừa bén lửa, anh chợt nghe thấy một tiếng cười gằn cụt ngùn vang lên ngay bên cạnh. Anh vội vã quay phắt lại. Một lưỡi dao sắc lẹm đã kề vào gáy anh nhoi nhoi và một khuôn mặt dữ tợn với bộ râu quai nón rậm rạp đang trừng trừng nhìn xoáy vào anh với ánh mắt như bốc lửa.

-Ngồi im ! - Cái mặt dữ tợn ấy dần giọng...

Chỉ có đến tận đây, Lê Hà mới thấy hết tầm quan trọng của vấn đề mà Ban lãnh đạo lâm trường Sông Hoàng đang lo ngại. Con sốt vàng đang hoành hành và gây ra những hậu quả hết sức nghiêm trọng.

Chiều hôm sau, Lê Hà cùng với ông Hạnh và Hải đi xuống bến sông nhìn sang thung lũng đôi điện bên kia sông Hoàng. Toàn bộ cảnh thung lũng với cái không khí hùng hực đầy bệnh hoạn trải ra trước mắt họ: Dưới ánh nắng chiều vẫn còn nóng hầm hập, hàng trăm những hố đào như những vết lở loét với những đám người hì hục đào xới cật lực. Tiếng xẻng soàn soạt xen lẫn với tiếng la hét, tiếng cười khả ố và những tiếng chửi rủa tục tĩu... Những ngọn gió thổi tới, mang theo hơi khói nồng nồng của hàng chục bếp lửa rải rác khắp thung lũng. Cái khung cảnh ấy lại được bổ sung bằng hàng trăm cái lều tạm bợ giống như một bãi chợ làm cho người ta liên tưởng đến một trại tị nạn...

Đứng bên Lê Hà, ông Hạnh thở dài:

-Chúng nó xới tung cả đồi núi lên thế kia! Giá mà chúng tôi có được những công nhân khỏe mạnh như thế! Chị thấy không? Thật là kinh khủng!

Hải cũng nhanh nhẩu bổ sung thêm :

-Cái gay nhất là bây giờ chúng tôi không dám ra đồi làm việc nữa! Bao nhiêu cây trồng được, chúng nó phá hết. Hôm nọ, tổ của cô Lan bị một bọn chặn lại. Chúng dọa dẫm rồi đuổi họ về. Chúng tuyên bố là ai muốn đào bới gì thì phải nộp tiền vì chúng đã xí phần trước! Chị thấy có vô lý không?

Đúng lúc đó, có mấy thanh niên mặc quần áo bộ đội vác máng và xẻng đi ở bờ sông bên kia. Nhìn thấy Lê Hà và hai người đàn ông đang đứng ngó sang, chúng cười lên hô hô và tung ra hàng loạt những lời đùa cợt tục tĩu. Ông Hạnh lắc đầu ngán ngẩm và kéo tay Lê Hà trở về. Vừa bước những bước nặng nề, Lê Hà suy nghĩ miên man. Những ý nghĩ cứ nặng trĩu trong cô. Cạnh đó, ông Hạnh cúi đầu bước như một người có lỗi. Khi cả ba người đã về đến khu nhà của đội, ông nói bằng giọng buồn bã:

-Chúng tôi đã báo cáo lên lãnh đạo lâm trường để nhờ công an can thiệp. Nhưng mãi vẫn chưa thấy động tĩnh gì cả. Có lẽ rồi cũng đến nước phải bỏ nơi này mà đi thôi!

Lời tâm sự ấy cũng là một lời trách móc. Lê Hà cảm thấy tim mình nhói lên và câu nói của người đội trưởng già như cứ đè nặng trên vai cô.

Hải lại nhận trách nhiệm đưa Lê Hà trở lại lâm trường bộ. Thực ra, ngoài anh ta ra thì cũng không còn ai ở đây có thể làm được chuyện đó. Con đường ra vào vùng Sơn Động bây giờ đã trở nên nguy hiểm hơn trước rất nhiều vì ở bất cứ đoạn nào cũng có thể bị cướp.

Ở một nơi nghỉ giữa đường, Hải đã kể cho Lê Hà nghe một câu chuyện. Câu chuyện ấy gắn liền với những cổ vật mà anh ta đã để sẵn trong cái túi xách mang theo. Hải cho biết: Cách đó khoảng ba tháng trước, trong một lần đào hố trồng chuối ở chân đồi, ông Hạnh đã tình cờ tìm thấy chiếc bình sứ có mảnh giấy bên trong. Con cái bình thì đã bị vỡ. Vì Hải là người duy nhất có trình độ trung cấp ở đội nên ông Hạnh đã giao những thứ tìm được cho anh ta. Tuy rất muốn biết mảnh giấy kia ghi những gì nhưng Hải cũng đành bó tay. Anh ta nhờ Lê Hà giúp đỡ mình. Không còn cách nào khác, Lê Hà đành phải nhận lời. Cô hứa sau khi trở về thị xã sẽ viết thư cho Hải khi đã dịch được mảnh giấy. Nhưng từ đó đến nay đã hơn ba tuần trôi qua mà những cổ vật vẫn nằm trên bàn làm việc của cô, bướng bỉnh và bí ẩn...

-6-

Sau tiếng quát của tên cướp, bằng một phản xạ tự nhiên, người lái xe nghiêng người để tránh lưỡi dao và định sang số, tăng ga để bỏ chạy. Nhưng tên cướp đang đứng bên ngoài buồng lái đã chồm tới, ấn mạnh lưỡi dao vào cổ anh và rút lên:

-Dừng lại. Nếu không tao đâm!

Bất lực, người lái xe đành mở cửa buồng lái, nhảy xuống đất. Anh thấy ở ngay sau xe, người thanh niên kia cũng đang bị hai tên cướp khác chĩa dao vào bụng để lột túi. Tên có râu quai nón hất hàm ra hiệu cho hai tên kia chú

ý canh chừng người lái xe rồi nhảy lên buồng lái lục lọi. Chỉ sau một thoáng, hắn đã nhảy xuống, mang theo chiếc túi vải bạt căng phồng, bên trong có toàn bộ tiền và những vật dụng của người lái xe. Trong khi đó, tên có khuôn mặt, dài như lưỡi cuốc đã tiến lại và nhanh tay lột luôn chiếc đồng hồ trên tay anh và nhét vào túi áo.

Toàn bộ sự việc trên chỉ xảy ra trong khoảng hai phút đồng hồ. Ba tên cướp với hai chiếc túi nhảy xuống một con đường mòn ở chân đèo. Trước khi đi khuất, tên có hàm răng vàng khè quay lại phía họ và nói bằng giọng cười cợt đều giả:

-Chúng mày bán hàng đi mà tiêu. Hàng của Nhà nước mà!

Câu nói đùa thô thiển đó được hưởng ứng bằng một chuỗi cười vui vẻ của hai tên kia. Bọn chúng đi khuất đã được một lúc mà người lái xe và Công vẫn còn thần thờ đứng nhìn. Một lát sau, người lái xe như chợt tỉnh. Anh ta quay sang phía Công và bỗng nhiên nổi cáu:

-Tại anh đấy!

Công khẽ lắc đầu và mỉm cười chua chát:

-Có lẽ thế... Nhưng anh thấy đấy, chúng nó có tha tôi đâu ?

Thái độ của chàng trai đã làm cho người lái xe dịu lại. Anh vội vã mở cửa buồng lái và trèo lên. Trước khi cho xe lên đèo, anh ngoái ra nói:

-Thôi, anh cũng đi ngay đi. Ở đây một mình, có khi không còn cái áo mà mặc bây giờ !

Chiếc xe tải rú máy và bắt đầu nặng nề leo lên đèo. Còn Công cũng vội vã bước xuống một con đường nhỏ. Anh đi lui xuống một đoạn nữa rồi bước theo một lối mòn gập ghềnh. Con đường này chạy thẳng về hướng Tây - Bắc.

Đó chính là đường dẫn vào vùng Sơn Động. Công mệt mỏi bước trong ánh nắng chói chang đang xói xuống những ngọn đồi trơ trọi sỏi đá và những lớp cỏ màu xám khô xác...

Khoảng 4 giờ chiều, Công đã đến trước cái cổng xiêu vẹo với lá cốt kê dòng chữ bằng vôi: “Trường PTCS Ninh Vang”. Cái nắng chênh chếch buổi chiều như càng dữ dội hơn. Công đã thấm mệt. Anh bước lảo đảo như một người say.

Sau khi qua cổng, Công đi qua một cái sân rộng và hai dãy lớp học thấp lè tè lợp cỏ tranh màu xám đã dãi dầu mưa nắng. Cuối cùng, anh bước vào một khu xanh mát hơn. Đó là khu tập thể của các thầy, cô giáo. Ở đây có nhiều loại cây ăn quả lưu niên như mít, nhãn, quýt hồng bì, cam đứng xen lẫn với những vườn mía, sắn... Khu tập thể hơn chục phòng ẩn mình sau một hàng rào bằng cây xanh cao ngang đầu người hình như đang chìm vào giấc ngủ trưa mê mết.

Công bước vào. Từ dưới hàng rào, một con chó xồm có bộ lông vàng vện bỗng xò ra. Nhưng nó chỉ sủa vài ba tiếng hoảng hốt rồi lại cụp đuôi chui tọt vào bên trong. Chắc hẳn con vật tội nghiệp này đã không ít lần phải trả giá mặc dù nó chỉ thực hiện cái chức năng thiên bẩm của mình.

Một người đàn ông trạc độ 60 tuổi mặc chiếc áo may ô đã rách lỗ chỗ vôi vãi lộ đầu ra với ánh mắt cảnh giác. Khi đã nhìn rõ mặt khách, ông chạy tới và không nén nổi giọng mừng rỡ:

-Anh Công!

Công mỉm cười. Anh tháo vôi chiếc kính trên mắt xuống, dùng vạt áo lau lại mắt kính rồi đeo vào. Anh cũng reo lên:

-Thầy Minh! Thầy còn nhớ em ?

Thầy giáo già hồ hởi nắm chặt tay Công:

-Nhớ! Nhớ chứ!

Sau đó, ông kéo tay Công đi vào trong sân. Ngay sau đó, từ trong các phòng, hơn chục cô giáo trẻ cũng chạy ủa ra. Họ xúm lại quanh Công và thầy giáo Minh dưới tán lá rợp mát của những cây nhãn trong sân. Rồi họ lại tản ra. Người mang ghé đến cho Công và thầy Minh, người lấy quạt, người rót nước uống... Riêng Thủy - một cô giáo trẻ mà Công đã quen từ trước thì vôi vãi cầm chậu chạy ra giếng lấy nước về cho anh rửa mặt.

Ở những vùng xa xôi, hẻo lánh như thế này rất ít khi có khách từ dưới xuôi đến chơi. Bởi vậy, mỗi khi có người đến, bất kể là khách của ai, cũng sẽ được đón tiếp tập thể như thế này. Điều đó đã trở thành một cái lệ trong nếp sống ở đây, mặc dù có khi cả năm, họ lại mới có dịp đón khách. Tuy nhiên, bằng sự nhạy cảm của mình, Công vẫn cảm thấy có những điều không được bình thường trong thái độ hồ hởi của những người xung quanh mình. Ý nghĩ đó chưa kịp trở thành một câu hỏi thì Thủy chợt kêu lên:

-Thế đồ đạc của anh Công đâu?

Công kể cho những người xung quanh nghe về vụ cướp ở đèo Vương. Mọi người nhìn nhau. Trên nét mặt của các cô giáo lộ ra vẻ lo lắng. Thầy giáo Minh chậm rãi lên tiếng sau một lúc im lặng:

-Chắc anh Công chưa biết. Chúng nó cũng đã có vài lần mò vào khu vực này đây.

Công ngạc nhiên. Anh chưa hình dung hết được bối cảnh phức tạp ở khu vực này. Nhưng qua ánh mắt của những người xung quanh, anh hiểu rằng tình hình ở đây chắc chắn đã khác đi rất nhiều so với lần anh đến đây từ một năm về trước. Nhưng điều băn khoăn lớn nhất của anh là: trong số những cô giáo đang đứng xung quanh, anh không thấy có Hương và điều khó hiểu hơn nữa là không ai nhắc đến cô, cứ như là họ chưa bao giờ biết đến con người đó!

Ánh mắt băn khoăn của Công lần lượt lướt qua những khuôn mặt xung quanh. Nhưng tất cả đều lảng tránh cái nhìn dò hỏi của anh. Chính giữa lúc đó, thầy Minh chợt lên tiếng:

-Thôi, bây giờ mời anh Công vào phòng tôi nghỉ tạm cái đã...

Hình như ở đây có những điều mà mọi người không muốn nhắc tới. Trong đó, có thể có điều gì liên quan đến Hương chăng?

(Còn nữa)

Đức Dũng